

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.
KEYBOARD(

A R R E S T

nr. 88.770 van 7 juli 2000
in de zaak A. 87.603/VII-19.766.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 2 november 1999 heeft ingediend om de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 april 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 9 september 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 24 maart 1998; dat hij zich op 27 maart 1998 vluchteling verklaart; dat op 21 april 1998 een beslissing tot weigering van verblijf wordt genomen, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 11 september 1998 bevestigt; dat verzoeker hiertegen een verzoek tot schorsing indient bij de Raad van State; dat de bevestigende beslissing wordt ingetrokken bij brief van 17 december 1998; dat verzoeker wordt uitgenodigd voor een nieuw interview op 20 juli 1999; dat de Commissaris-generaal op 6 september 1999 een bevestigende beslissing neemt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 20 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene, die beweert de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit Lahore. Hij zou sedert zijn geboorte tot de ahmadi-godsdienst behoren, meer bepaald tot de Lahore-groep. Als gevolg van zijn geloofsovertuiging zou betrokkene jarenlang problemen hebben ondervonden. Zo zou betrokkene en zijn familie in 1990 van Lahore naar Rawalpindi zijn verhuisd omwille van problemen met moslimgelovigen. In 1993 zou betrokkene zich hebben ingeschreven in een 'college' te Rawalpindi. Medeleerlingen zouden zijn te weten gekomen dat betrokkene ahmadi was en na veelvuldige pesterijen, zou betrokkene de (het) 'college' in december 1993 verlaten hebben. Hierna zou hij thuis zijn gaan verder studeren (d.m.v. het volgen van privé-lessen). April of mei 1995 zou betrokkene zijn gaan werken als receptionist in het 'Luxury Guest House' te Islamabad. In juni 1996 zou dit hotel zijn aangevallen door moslimstudenten en zou betrokkene zijn geslagen. De politie zou betrokkene, samen met de kok en een ober van het hotel hebben opgepakt. Betrokkene zou na één week zijn vrijgelaten. Begin 1997 zou betrokkene en familie zijn verhuisd naar Kharian. In maart of april 1997 zouden moslimstudenten uit Rawalpindi betrokkene hebben willen ontvoeren, maar militairen konden dit verhinderen. Nog diezelfde week zou zijn bromfiets in brand zijn gestoken. Politie zou zijn langsgekomen en betrokkene hebben opgepakt. Na het betalen van 5.000 roepies smeergeld zou betrokkene na drie dagen zijn vrijgelaten. De politie zou betrokkene ervan verdenken verantwoordelijk te zijn voor explosies in de buurt en hem hebben bedreigd. In november 1997 zou er beslist zijn dat betrokkene maar beter het land kon verlaten. Op 22 maart 1998 zou betrokkene naar Karachi zijn gereisd, om van daaruit naar België te vluchten.

Betrokkene heeft in de loop van zijn asielprocedure een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd, waardoor de oprechtheid van zijn asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken. Zo verklaarde hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de kok, ober, eigenaar en betrokkene werden opgepakt en hij drie weken zou zijn opgesloten geweest. Terwijl betrokkene tijdens het interview in dringend beroep beweert dat enkel de kok, ober en hijzelf werden opgepakt en hij na één week zou zijn vrijgelaten. Anderzijds zegt betrokkene tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken

dat hij door vier mensen in elkaar zou zijn geslagen in april 1997, terwijl hij in dringend beroep spreekt over een poging tot ontvoering. Een week na deze gebeurtenis, verklaarde betrokkene in dringend beroep, zou zijn bromfiets in brand zijn gestoken. Hoewel hij dit gebeuren in november 1997 plaatst tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zelfs indien al geloof zou kunnen worden gehecht aan betrokkenes relaas, dient opgemerkt dat zijn geloofsbetrokkenheid heel beperkt is. Zo beweert betrokkene foutief dat de volledige naam van de Lahori-groep 'Ahmadiyya Lahori Group' is. Heeft hij geen idee uit hoeveel personen de Lahore-groep bestaat, noch wat de ahmadi's denken over de wijze waarop Jezus Christus is gestroven. Ook op de vraag wat het doel was van Mirza Ghulam Ahmad moet betrokkene het antwoord schuldig blijven. Tevens beweert hij verkeerdelijk dat vrouwen van de Lahori-groep niet kunnen huwen met niet-ahmadi moslims.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, zodat betrokkenes identiteit niet kan worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 21 april 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, doordat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met het verhoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal op 20 juli 1999 en geenszins met het verhoor van 18 augustus 1998, dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal (verhoorverslag p. 6) verklaarde dat in juni 1996 de kok, de ober, de eigenaar van het hotel en hijzelf werden gearresteerd, dat verzoeker tijdens het tweede verhoor verklaarde dat de "staff" van het hotel werd gearresteerd, daarbij ook de ober rekenend, dat het vanzelfsprekend is dat verzoeker onder "staff" tevens de eigenaar van het hotel bedoelt, dat, met betrekking tot de poging tot ontvoering, niets uitsluit dat verzoeker tijdens de poging tot ontvoering geslagen werd, dat verzoeker zulks bovendien verklaarde naar aanleiding van het eerste interview voor het Commissariaat-generaal, dat, met betrekking tot het

tijdstip dat verzoekers brommer in brand werd gestoken, men naliet omtrent zijn bewering "dezelfde week in 1997" enige verduidelijking te vragen, dat verzoeker in het verhoor van 18 augustus 1998 deze feiten immers situeerde in november 1997, dat, met betrekking tot verzoekers geloofsbetrokkenheid, verzoeker wel degelijk een aantal vragen omtrent het ahmadi-geloof correct heeft weten te beantwoorden, zonder dat hier rekening mee werd gehouden, dat verzoekers asielmotieven derhalve onvoldoende werden onderzocht, dat uit het rapport van Amnesty International duidelijk blijkt dat de ahmadi-gemeenschap in Pakistan wordt vervolgd, dat het praktiseren van de ahmadi-religie in Pakistan op zich reeds een reden voor vervolging uitmaakt;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de tegenstrijdigheid onder meer betrekking heeft op de duur van de opsluiting in juni 1996, dat de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig stelde dat hij na drie weken werd vrijgelaten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij zeven dagen werd opgesloten, dat ook inzake de opgave van de identiteit van de gearresteerde personen, de eigenaar van het hotel, de heer S. H., in het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken een vooraanstaande rol speelde in het aanhoudingsrelaas, terwijl tijdens het verhoor van 20 juli 1999 uitdrukkelijk werd gevraagd naar de samenstelling van de gevangengroep en hij geen melding maakte van het feit dat de eigenaar er deel van uitmaakte, dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend melding maakte van het feit tegengehouden en geslagen te zijn, terwijl het woord ontvoering pas opdook voor het Commissariaat-generaal, dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken gestelde vragen inzake opsluiting, aanslag op de fysieke integriteit en intimidaties slechts werden beantwoord door een verwijzing naar het verhaal, waar er

geen gewag werd gemaakt van een poging tot ontvoering, dat verzoeker het voorval met de bromfiets voor de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in november 1997, terwijl hij op het Commissariaat-generaal meedeelde dat het voorval zich voordeed "dezelfde week in 1997" met een ondubbelzinnige verwijzing naar het voorval van maart/april 1997 waarbij verzoeker verklaarde dat het voorval met de bromfiets "snel na de kidnapping" plaatsvond, dat de vragen inzake het ahmadi-geloof basisvragen zijn die opgesteld werden in samenspraak met de ahmadi-geloofsgemeenschap in België, dat deze vragen geen doorgedreven kennis vergen van het ahmadi-geloof, dat de Commissaris-generaal dan ook op basis van deze vragen kon vaststellen dat verzoekers kennis van het ahmadi-geloof is beperkt, dat het feit dat verzoeker een gering aantal vragen kon beantwoorden geen afbreuk doet aan deze vaststelling;

Overwegende dat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op zijn behoren tot de ahmadi-geloofsgemeenschap, en meer bepaald tot de Lahori-groep; dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker niet de correcte benaming van de Lahori-groep kende, noch wist te zeggen uit hoeveel personen deze groep bestaat, noch wat de ahmadi-moslims denken over de wijze waarop Jezus Christus gestorven is, noch wat het doel was van Mirza Ghulam Ahmad; dat verzoeker tevens onterecht verklaarde dat vrouwen van de Lahori-groep niet kunnen huwen met ahmadi-moslims; dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat een ahmadi-moslim deze vragen met betrekking tot zijn geloof zou kunnen beantwoorden; dat het feit dat verzoeker enkele vragen wel wist te beantwoorden geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft de meer inhoudelijke vragen met betrekking tot zijn geloof te beantwoorden; dat de Commissaris-generaal derhalve op grond van deze vaststellingen op het eerste gezicht kon besluiten dat verzoeker geen ahmadi-moslim

is, en bijgevolg de asielaanvraag enkel reeds omwille van dit motief bedrieglijk kon verklaren; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juli tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

))